

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/65/2017
Identifikačné číslo spisu:	8107201429
Dátum vydania rozhodnutia:	29.03.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Kolcun
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:8107201429.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu U. S., bývajúceho v S., zastúpeného JUDr. Dušanom Remetom, advokátom so sídlom Advokátskej kancelárie v Prešove, Masarykova č. 2, proti žalovaným 1/ G. T., 2/ W. T., obaja bývajúci v F., zastúpení Mgr. Stanislavom Feketem, advokátom so sídlom Advokátskej kancelárie v Poprade, Nám. sv. Egídia č. 29/69, o vydanie nehnuteľnosti a určenie, že kúpna zmluva je zrušená, vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 13 C 13/2007, o dovolaní žalovaných proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 2. novembra 2016 sp. zn. 11 Co 234/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Žalobca sa v konaní domáhal určenia, že kúpna zmluva zo dňa 27. februára 2006 o prevode nehnuteľností - rodinný dom s príslušenstvom, súpisné číslo 4472 v katastri F., situovaný na parcele č. 7909 zastavané plochy a nádvoria vo výmere 262 m² a záhrada na parcele č. 7910 vo výmere 278 m², zapísané na LV č. XXXX, v podiele 6/10 k celku uzavretá so žalovanými je v dôsledku odstúpenia žalobcu od zmluvy zrušená.

1.1. Okresný súd Prešov (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom v poradí druhým z 27. marca 2013 č. k. 13 C 13/2007-505 konanie v časti o vydanie pozemkov zastavil z dôvodu späťvzatia žaloby v tomto rozsahu žalobcom. Ďalej určil, že žalobca je podielovým vlastníkom so spoluvlastníckym podielom vo veľkosti 6/10 k celku nehnuteľnostiam zapísaných na LV č. XXXX, k. ú. F., pozemku parcela registra CKN číslo 7909/1, zastavané plochy a nádvoria vo výmere 165 m², pozemku parcela registra CKN číslo 7902, zastavané plochy a nádvoria vo výmere 137 m² a pozemku parcela registra CKN číslo 7910, záhrada vo výmere 238 m². Konanie v časti o náhradu škody nad sumu 16 620 eur zastavil a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol s tým, že o trovách konania rozhodne do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Súd prvej inštancie mal za to, že formálne boli splnené všetky podmienky na to, aby odstúpenie od zmluvy doručené žalovaným bolo platným odstúpením od zmluvy, pretože žalovaní ako kupujúci dohodnutú kúpnu cenu nezaplatili ani v dodatočne poskytnutej lehote a žalobca mal teda dôvod na postup podľa § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Súdu prvej inštancie

neboli známe žiadne dôvody neplatnosti kúpnej zmluvy, a teda túto zmluvu považoval za platnú. Ak žalobca odstúpil platne od zmluvy, potom odstúpením od nej sa táto od začiatku zrušila a žalobca sa znovu stal spoluvlastníkom veci, teda pozemkov v podiele 6/10-tín. Pokiaľ žalovaní zbúrali rodinný dom, ktorý bol predmetom zmluvy, napriek platnému odstúpeniu od zmluvy, konali protiprávne, pretože odstúpením od zmluvy sa mal navrátiť pôvodný stav. Takýmto protiprávnym úkonom žalovaných došlo k vzniku škody na strane žalobcu, ktorej výška je totožná s cenou 6/10-tín rodinného domu, no pre premlčanie práva súd prvej inštancie žalobu v časti o náhradu škody zamietol.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu i žalovaných rozsudkom z 15. októbra 2013 č. k. 11 Co 63/2013-551 potvrdil ako vecne správny výrok rozsudku Okresného súdu Prešov z 27. marca 2013 č. k. 13 C 13/2007-505, ktorým bolo určené, že žalobca je podielovým spoluvlastníkom nehnuteľnosti vo veľkosti 6/10 k celku, zmenil výrok o zamietnutí žaloby o zaplatenie sumy 16 620 eur tak, že žalovaným uložil túto sumu žalobcovi zaplatiť z titulu vydania bezdôvodného obohatenia (nárok žalobcu nepovažoval za premlčaný ako uviedol súd prvej inštancie), a v prevyšujúcej časti odvolacie konanie (pre čiastočné späťvzatie odvolania žalobcom) zastavil. Odvolací súd mal takisto za to, že došlo k platnému odstúpeniu od kúpnej zmluvy. Žalovaní namietali nedostatok doručenia odstúpenia od zmluvy im obom, k čomu odvolací súd zdôraznil znenie ustanovenia § 205a ods. 1 O.s.p. Odvolací súd teda už s poukazom na predmetné ustanovenie nemohol na túto okolnosť uplatnenú až v odvolacom konaní prihliadať. Taktiež neobstála námietka žalovaných ohľadom neplatnosti plnomocenstva pre manželku žalobcu a námietka, že by k odstúpeniu od zmluvy nedošlo vážne a že by tento právny úkon nebol v súlade s § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Žalobca pri doručovaní výzvy na zaplatenie kúpnej ceny ako aj pri odstúpení od zmluvy konal v zastúpení svojej manželky na základe generálnej plnej moci zo 6. júna 2006. Aj podľa názoru odvolacieho súdu táto generálna plná moc dávala manželke žalobcu právo doručovať výzvu na zaplatenie kúpnej ceny i odstúpiť od zmluvy. Na základe uvedeného preto rozhodol, tak ako je vyššie uvedené.

3. Žalovaní následne podali sťažnosť doručенú Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) dňa 27. januára 2014 smerujúcu proti potvrdzujúcemu výroku rozsudku odvolacieho súdu z 15. októbra 2013 č. k. 11 Co 63/2013-551. Podstatou sťažnosti na porušenie ich základných práv rozsudkom odvolacieho súdu bolo jednak tvrdenie, podľa ktorého odvolací súd svojím výkladom a aplikáciou § 205a ods. 1 O.s.p. poprel jeho účel a zmysel, ak s odkazom na toto ustanovenie neprerokoval námietku riadneho nedoručenia odstúpenia od kúpnej zmluvy žalovaných vznesenú v odvolacom konaní a jednak tvrdenie, že bez vysporiadania sa s otázkou účinkov doručenia odstúpenia od kúpnej zmluvy v odôvodnení rozsudku odvolacieho súdu je toto odôvodnenie nedostatočné.

4. Ústavný súd uznesením zo 4. júna 2014 č. k. II. ÚS 263/2014-14 sťažnosť G. T. a W. T. odmietol ako zjavne neopodstatnenú. Uviedol, že považuje námietku riadneho nedoručenia odstúpenia od kúpnej zmluvy žalovaným za skutočnosť, na ktorú sa v celom rozsahu vzťahuje obmedzenie ustanovené v § 205a ods. 1 O.s.p. Nejde totiž iba o argument právny, ale súčasne aj o uplatnenie novej skutočnosti, t. j. okolnosti týkajúcej sa skutkového stavu veci. Podľa názoru ústavného súdu však posudzovanie nastúpenia právnych účinkov odstúpenia od zmluvy vykonáva všeobecný súd iba v rozsahu procesnej obrany niektorého z účastníkov konania, avšak nie z úradnej povinnosti. Z tohto dôvodu nepovažuje ústavný súd (aj so zohľadnením záveru týkajúceho sa uplatnenia námietky žalovanými v odvolacom konaní) nevysporiadanie sa odvolacieho súdu v odôvodnení jeho rozhodnutia s otázkou doručovania odstúpenia od kúpnej zmluvy žalovaným za nedostatok odôvodnenia jeho rozhodnutia.

5. Následne uznesením zo dňa 29. októbra 2015 č. k. 2 Cdo 431/2014-607 Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „najvyšší súd“) v dôsledku dovolania žalovaných podaného 18. decembra 2013 zrušil rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 15. októbra 2013 č. k. 11 Co 63/2013-551. Najvyšší súd vytkol odvolaciemu súdu skutočnosť, že v preskúmvanej veci bolo potrebné zohľadniť, že k odvolaniu žalovaných 1/ a 2/ sa písomne vyjadril žalobca podaním zo dňa 14.5.2013 (č. l. 532 spisu) a žalovaní (dovolatelia) nemali možnosť dozvedieť sa o tomto vyjadrení a prípadne sa k nemu aj vyjadriť, lebo súd im toto vyjadrenie žalobcu nedoručil. Opomenutím doručenia tohto vyjadrenia žalovaným došlo k porušeniu ich práva na spravodlivý proces v súlade s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd, a tým k odňatiu ich možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Vzhľadom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

6. Odvolací súd vyššie uvedený nedostatok odstránil a rozsudkom z 2. novembra 2016 č. k. 11 Co 234/2015-648 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti, t. j. vo výroku, ktorým bolo určené, že žalobca je podielovým spoluvlastníkom v pomere 6/10 k celku k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. XXXX k. ú. F., a to parcela č. 7909/1 vo výmere 165 m² zastavané plochy a nádvoria, parc. č. 7909/2 vo výmere 137 m² zastavané plochy a nádvoria a parc. č. 7910 vo výmere 238 m² záhrady. Zmenil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti, t. j. vo výroku, ktorým bol návrh žalobcu o zaplatenie 16 620 eur zamietnutý tak, že žalovaní 1 / a 2 / s ú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi 16 620 eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Zastavil odvolacie konanie ohľadne odvolania žalobcu proti výroku rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým bola zamietnutá žaloba o určenie, že kúpna zmluva zo dňa 27. februára 2006 uzavretá medzi žalobcom ako predávajúcim a žalovanými ako kupujúcimi, ktorej predmetom bol prevod spoluvlastníckeho podielu vo veľkosti 6/10 k celku v nehnuteľnostiach zapísaných na LV č. XXXX k. ú. F., je v dôsledku platného odstúpenia od tejto kúpnej zmluvy zrušená. Zrušil uznesenie súdu prvej inštancie zo dňa 15. januára 2014 č. k. 13 C 13/2007-578 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Avšak odvolací súd sa v tomto rozsudku neopodstatnene zaoberal námietkou žalovaných, že odstúpenie od kúpnej zmluvy nebolo doručené každému zo žalovaných osobitne. Odvolací súd rozdielne od svojho predchádzajúceho rozsudku uviedol, že k účinnému doručeniu neprítomnej osobe nie je nevyhnutné, aby sa adresát s prejavom vôle skutočne oboznámil. Postačuje, že mal objektívnu možnosť tak vykonať. Pokiaľ je obsahom zásielky právny úkon, potom sa zásielka považuje za doručenie najmä jej prevzatím, ale aj vtedy, ak jej adresát bude mať objektívnu možnosť oboznámiť sa s obsahom prejavu vôle v ňom vyjadrenej, t. j. akonáhle sa dostane prejav vôle do sféry jeho dispozície. Neprítomnej osobe, t. j. osobe, s ktorou osoba realizujúca právny úkon nie je v bezprostrednom styku musí prejav vôle dôjsť; nemusí jej byť doručený (adresátom prevzatý). Prejav vôle dôjde neprítomnej osobe vtedy, keď sa ocitne vo sfére jej dispozície. Dôjdením do sféry dispozície možno rozumieť dôjdenie prejavu vôle do takej sféry, v rámci ktorej možno rozumne očakávať, že sa adresát s obsahom danej písomnosti oboznámi (môže objektívne oboznámiť). V zmysle uvedeného nepovažoval námietku žalovaných za opodstatnenú. Zároveň zrušil uznesenie súdu prvej inštancie, ktorým rozhodol o náhrade trov konania, pretože ak ide o žalobu na nepeňažné plnenie a peňažné plnenie, je posúdenie toho, či išlo o úspech len čiastočný, či o neúspech v pomere nepatrnej časti pri rozhodovaní o trovách konania dôležité to, že je na úvahe súdu, aby zvážil, či a nakoľko boli strany v takomto konaní úspešné a aby svoju úvahu odôvodnil. Tomu však v uznesení tak nebolo, a preto predmetné uznesenie zrušil.

7. Proti rozsudku odvolacieho súdu podali žalovaní (ďalej aj „dovolatelia“) dovolanie na pošte dňa 2. marca 2017, prípustnosť ktorého vyvodzovali z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, § 421 ods. 1 písm. b/ CSP a z § 421 ods. 1 písm. c/ CSP. Vo svojom podaní namietali, že odstúpenie od kúpnej zmluvy nebolo adresované a doručované každému z nich osobitne, ale bolo zaslané len v jednej zásielke adresovanej obom žalovaným spoločne, ktorú však prevzal len jeden zo žalovaných. Mali za to, že odvolací súd sa pri otázke platnosti, resp. náležitého doručenia odstúpenia od zmluvy odklonil od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, keďže rozhodol v rozpore s právnymi závermi rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. februára 2005 sp. zn. 2 Cdo 17/2005, ktoré je možné zovšeobecniť a aplikovať nielen na doručovanie výpovede spoločným nájomcom, ale vo všeobecnosti aj na platnosť a doručovanie akéhokoľvek jednostranného právneho úkonu adresovaného manželom ako bezpodielovým spoluvlastníkom. Pokiaľ by mal dovolací súd za to, že predmetný rozsudok sa vzťahuje len na otázku doručovania výpovede z nájmu spoločným nájomcom, majú za to, že potom je daný dovolací dôvod v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. A síce aj keď dovolateľom nie je známa iná rozhodovacia prax dovolacieho súdu z dôvodu opatrnosti uviedli aj dôvod uvedený v § 421 ods. 1 písm. c/ CSP. Následne dovolatelia vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalobcu uviedli, že svoje dovolanie primárne odôvodňujú dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Žiadali preto napadnutý rozsudok zmeniť tak, že dovolací súd žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietne a žalovaným prizná náhradu trov konania alebo zruší a vec vráti odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

8. Žalobca vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedol, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné a zároveň ho označil za nedôvodné a za zmätočné. Mal za to, že žalovaní boli riadne oboznámení s prejavom vôle žalobcu odstúpiť od kúpnej zmluvy zo dňa 27. februára 2006. Obidvaja žalovaní vo svojich vyjadreniach potvrdili, že o písomnom odstúpení od kúpnej zmluvy vedeli. Uviedol, že dovolatelia nemôžu popri sebe uplatniť navzájom protichodné alebo logicky sa vylučujúce dôvody prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 421 CSP (bod 36. uznesenia Veľkého senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 VCdo 2/2017 z 19. apríla 2017). Na základe uvedeného navrhol, aby dovolací súd o dovolaní žalovaných rozhodol tak, že ich dovolanie zamietne a jemu prizná náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

9. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala z a účinnosti CSP v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), či sú dané procesné predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu; dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

10. V danom prípade bolo dovolanie podané po 1. júli 2016, kedy nadobudol účinnosť nový civilný procesný kódex. Prípustnosť dovolania bolo preto potrebné posudzovať podľa ustanovení CSP. Aj po zmene právnej úpravy dovolacieho konania, ktorú priniesol CSP v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou, treba dovolanie naďalej považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami, ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu [viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012 (poznámka dovolacieho súdu: pokiaľ sa v ďalšom texte uvádza odkaz na „Cdo“, ide o odkaz na rozhodnutie najvyššieho súdu príslušnej spisovej značky)].

11. Najvyšší súd v rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 opakovane vyjadril záver aktuálny aj v súčasnosti, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (1 Cdo 334/2013, 3 Cdo 209/2015, 3 Cdo 36/2016, 5 Cdo 264/2014).

12. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých sa môže táto výnimka uplatniť, nemožno ani po 1. júli 2016 interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (1 Cdo 348/2013, 3 Cdo 319/2013, 3 Cdo 357/2016, 3 ECdo 154/2013, 3 Cdo 208/2014).

13. Naďalej je tiež plne opodstatnené konštatovanie, že ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 172/03].

14. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

15. Žalovaní vyvodzujú prípustnosť dovolania z § 421 ods. 1 CSP. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

16. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

17. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod. V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

18. Podľa presvedčenia žalovaných ich dovolanie je prioritne prípustné podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, resp. ak nie z § 421 ods. 1 písm. a/ tak z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP alebo z § 421 ods. 1 písm. c/ CSP.

19. Pre všetky tri procesné situácie, v ktorých § 421 ods. 1 CSP pripúšťa dovolanie, má mimoriadny význam obsah pojmu „právna otázka“ a to, ako dovolateľ túto otázku zdefiniuje a špecifikuje v dovolaní. Otázkou relevantnou z hľadiska § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo n a aplikácii a interpretácii procesných ustanovení).

20. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov odvolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu“. Najvyšší súd k tomu v rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo 6/2017 (podobne tiež napríklad v rozhodnutiach 4 Cdo 95/2017 a 7 Cdo 140/2017) uviedol, že „v dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, by mal dovolateľ: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť (a označením konkrétneho stanoviska, judikátu alebo rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, c/ uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená“.

21. Otázkou relevantnou v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP je právna otázka, ktorá ešte nebola riešená dovolacími senátmi najvyššieho súdu, takže vo vzťahu k nej sa ani nemohla ustáliť rozhodovacia prax odvolacieho súdu. Ak procesná strana vyvodzuje prípustnosť dovolania z tohto ustanovenia, musí: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená“.

22. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. c/ CSP je relevantná právna otázka, pri riešení ktorej sa v rozhodovacej praxi vyskytla nejednotnosť navonok prejavovaná v prijatí odlišných právnych názorov; inými slovami: ide o otázku, ktorú už dovolací súd riešil, avšak právne názory dovolacích senátov sa ešte neustálili (nepredstavujú ustálenú rozhodovaciu prax odvolacieho súdu). V prípade, že dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z tohto ustanovenia, je jeho (procesnou) povinnosťou: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací

súd, b/ označením konkrétnych (odlišných, protirečiacich si) rozhodnutí dovolacieho súdu doložiť, že predmetná právna otázka je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Najvyšší súd v rozhodnutí sp. zn. 8 Cdo 78/2017 doslovne uviedol, že v takom prípade je dovolateľ „povinný dovolací dôvod vymedziť označením rozhodnutí dovolacieho súdu, v ktorých dovolací súd o danej právnej otázke rozhodoval rozdielne (zaujal iné právne závery)“.

23. V danom prípade - vzhľadom na obsah dovolania (§ 124 CSP) - je pre účely dovolacieho konania významné tvrdenie žalovaných o tom, že odstúpenie od kúpnej zmluvy nebolo adresované a doručované každému z nich osobitne, ale bolo zaslané len v jednej zásielke adresovanej obom žalovaným spoločne, ktorú však prevzal len jeden zo žalovaných. Mali za to, že odvolací súd sa pri otázke platnosti, resp. náležitého doručenia odstúpenia od zmluvy odklonil od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP), keďže rozhodol v rozpore s právnymi závermi rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. februára 2005 sp. zn. 2 Cdo 17/2005, ktoré je možné zovšeobecniť a aplikovať nielen na doručovanie výpovede spoločným nájomcom, ale vo všeobecnosti aj na platnosť a doručovanie akéhokoľvek jednostranného právneho úkonu adresovaného manželom ako bezpodielovým spoluvlastníkom.

24. Otázka doručenia odstúpenia od kúpnej zmluvy, je však otázkou skutkovou nie právnou. Dovolací súd považuje za potrebné zdôrazniť záver ústavného súdu vyjadrený v uznesení zo 4. júna 2014 sp. zn. II. ÚS 263/2014, v ktorom označil námietku riadneho nedoručenia odstúpenia od kúpnej zmluvy žalovanými za skutočnosť, na ktorú sa v celom rozsahu vzťahuje obmedzenie ustanovené v § 205a ods. 1 O.s.p., a teda ide o uplatnenie novej skutočnosti, t. j. okolností týkajúcej sa skutkového stavu veci.

25. Dovolací súd zároveň poukazuje aj na záver odvolacieho súdu, ktorý vo svojom prvom rozsudku z 15. októbra 2013 č. k. 11 Co 63/2013-551 (viď č. I. 555 spisu) takisto ako ústavný súd správne poukázal na ustanovenie § 205a ods. 1 O.s.p. V tejto súvislosti považuje dovolací súd za nutné uviesť, že nevedno, prečo sa odvolací súd vo svojom druhom rozsudku z 2. novembra 2016 č. k. 11 Co 234/2015-648 zaoberal otázkou doručenia odstúpenia od zmluvy nastolenou v odvolacom konaní žalovanými, keď vo svojom skoršom rozhodnutí poukazoval na § 205a ods. 1 O.s.p., dovolací súd považuje práve postup odvolacieho súdu uskutočnený v jeho skoršom rozhodnutí z 15. októbra 2013 č. k. 11 Co 63/2013-551 za správny.

26. So zreteľom na vyššie uvedené dospel dovolací súd k záveru, že žalovaní v dovolaní nenastolili takú otázku, ktorá by bola relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP. Prípustnosť ich dovolania preto z tohto ustanovenia nevyplyva.

27. Z týchto dôvodov najvyšší súd dospel k záveru, že dovolanie žalovaných nie je podľa § 421 ods. 1 CSP prípustné. Vzhľadom na to odmietol ich dovolanie podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP (do potvrdzujúceho výroku odvolacieho súdu, podľa obsahu iba do tohto výroku bolo podané dovolanie).

28. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

29. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.